

er heldigt, at det blev fastsat, at Staten kan ekspropriere en Del af et af de bestaaende Anlæg, thi det lod sig tænke, at man saa kun søgte at faa den Del af Anlægget, som kunde betale sig, medens man lod de private Selskaber eller hvem der har Anlægene beholde den Del, der ikke betaler sig. Vi have derfor troet det rigtigt, at hvis Staten vil overtage noget af de bestaaende Anlæg, maa den overtage det som Helhed, og derfor have vi i Vædringsforslag Nr. 7 foreslaaet, at Ordene „eller nogen Del deraf“ udgaa. — Endvidere have vi foreslaaet et Vædringsforslag under Nr. 8, som skulde tydeliggøre, hvad der forstaaes ved „et Anlæg“. — Endelig have vi under Nr. 9 foreslaaet, hvorledes der skal forholdes med Fasttættelsen af den Erstatning, som vil være at yde til Anlæg, der eksproprieres. Ifølge Lovforslaget skulde de være at ekspropriere mod Erstatning, der fastsættes af uvillige paa sædvanlig Maade af Retten dertil udmeldte Mænd. Det har nu været under Overvejelse i Udvalget, om man ikke kunde finde en anden Maade, hvorpaa denne Erstatning kunde fastsættes, f. Eks. af en Ekspropriationskommission; men man har ikke kunnet finde nogen Form, som man ansaa for heldig, og har derfor ment, at man kunde nøjes med en Ankyndning af, hvilke Momenter der bør tages i Betragtning ved Erstatningens Fasttættelse, saaledes navnlig at der bør tages Hensyn ikke blot til Værdien af Ledninger med Tilbehør og Materiel, men ogsaa til det Udbytte, som Anlægget ved forvarlig Drift og med passende Takster kan antages at give. Man kan ikke uden videre gaa ind paa at fastsætte Erstatningen i Forhold til det Udbytte, som Anlægget har givet, da det nemlig vist ikke er helt sjældent, at private Selskaber have givet et temmelig stort Udbytte men paa Beføstning af selve Ledningernes, Materiellens og hele Driftsmaadens Godhed, idet man har haft daarligt Materiel og tilmed meget høje Takster. Det har Udvalget derfor ikke ment at kunne gaa ind paa, og derfor have vi foreslaaet en Vædring i den Form, som foreligger under Nr. 9. Der kunde maaske ogsaa have været foreslaaet, at dette Udbytte ikke maatte sættes over visse Procent af Materiellens Værdi, hvilket skal være Tilfældet andre Steder. Men Udvalget har, som sagt, ment, at naar man gav Vædringsforslaget den Form, som her er foreslaaet, maatte det kunne være tilstrækkeligt.

Det var altsaa de Vædringsforslag, som ere stillede til første Kapitel, og som i og for sig ikke, naar jeg undtager de sidst omtalte, ere af større Betydning. Noget anderledes

forholder det sig med Forslagets Bestemmelser i andet Kapitel. Andet Kapitel gaar jo ud paa at fastsætte Statens eller Telegraf- og Telefonvæsenets Rettigheder lige over for de private. Der har Udvalget ment, at saaledes som Forslaget foreligger, gaar det de private Rettigheder for nær; vi have derfor været enige om at foreslaa forfættelige Vædringsforslag hertil. — Først have vi foreslaaet en Vædring til § 8. Efter § 8 skulde jo Statens Telefon- og Telegrafvæsen have Ret til at anbringe deres Ledninger paa, over eller under fremmed Grund og Ejendom, være sig offentlig eller privat. Altsaa de skulde have Ret til uden videre at anbringe dem, og det have vi ment var at gaa for vidt. Det er ogsaa betegnende, at i et Forslag, som den højtærede Trafikminister har forelagt i Nar i Folketinget, nemlig „Forslag til Politilov for de under Statsdrift værende Jærnbaner med tilhørende Sporouter“, er der i § 6 foreslaaet følgende Bestemmelse: „Det er forbudt uden Statsbanebestyrelsens Samtykke at føre Telegraf- eller Telefonledninger og deslige over eller under Banen“. Altsaa, hvor det drejer sig om Statsbanerne, vil man ikke give Statstelefonen nogen Ret, men derimod naar det er lige over for private, vil man nok gøre det. Det synes vi ikke er billigt, og derfor have vi foreslaaet, at man kun kan give Staten denne Ret til at gaa under, over eller paa fremmed Grund og Ejendom, naar det bliver godtgjort ved et lovligt Skøn, at det er nødvendigt for Anbringelsen. Hvis det bliver vedtaget, tror jeg ikke, det vil kunne lægge nogen Hindring i Vejen for Anbringelsen af Statsledningerne, og der er dog ingen Grund til at indrømme Staten Ret til at anbringe Ledninger paa Steder, hvor det ikke er nødvendigt. Det er en anden Sag, hvis det er nødvendigt at gøre det, og det bliver godtgjort ved et lovligt Skøn, saa maa Staten jo kunne anbringe dem, og det indeholdes der jo Hjemmel til ved det Vædringsforslag, der er stillet under Nr. 10. — Ved Siden deraf have vi ment, at der burde tages visse Hensyn til kommunale Anlæg, Kloafanlæg, Gas- og Vandanlæg og den Slags Ting, ja endog saa Telefon- og Telegrafanlæg, som ere kommunale, og at de, naar de alt ere anlagte, virkelig bør have en vis Ret over for Statsledningerne; der maa Statsledningerne kunne lægges paa Steder, hvor de ikke forulempe de alt anbragte Anlæg. Det er egentlig Hovedsummen af Vædringsforslag under Nr. 10, idet 3dje Stykke jo omtrent er ligelydende med, hvad der staar i Begyndelsen af § 8.